

Arrest

nr. 227 472 van 15 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Marokkaanse nationaliteit, geboren in 1971 en hebt u in 2016 Marokko verlaten. Al uw familieleden, op één broer en één zus na, wonen buiten Marokko. U had niemand meer en daarom reisde u naar uw broer in Frankrijk. Diens echtgenote wilde u echter niet langer opvangen en u reisde daarop door naar België waar uw zus en moeder legaal verblijven. Uw zus zorgde voor u in België. Echter werd u in juni 2019 naar het gesloten centrum van Holsbeek gebracht wegens een illegaal verblijf.

Daar diende u op 27 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming in. U verklaarde niet naar Marokko te kunnen terug gaan omdat u daar niemand meer hebt. Uw broer en uw zus in Marokko zouden immers in armoede leven.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën neer van uw visum uit 2016, geboorteakten van uzelf en uw zus, een overlijdensakte van uw vader, bankuittreksels, een attest dat u in Marokko geen werk had, een attest dat u in Marokko geen onroerend goed in uw bezit hebt, een attest waarin staat dat u onder de zorgen van uw zus valt en verschillende kopieën van identiteitsstukken van uw familieleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Daarnaast blijkt dat om verschillende redenen een versnelde procedure kan worden toegepast. Het feit dat u ten eerste slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde eveneens dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Ten gronde moet er vervolgens worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U gevraagd om welke reden u in 2016 Marokko verliet én waarom u nu in 2019 niet kan terugkeren naar Marokko, geeft u aan dat u in Marokko niemand meer hebt (zie gehoorverslag CGVS 17 september 2019 p.7 en 8). Echter blijkt uit uw verklaringen en uw dossier dat deze vrees niet gegrond overkomt. (1) U hebt tot 2016 altijd in Marokko kunnen wonen. U verbleef de laatste jaren voor uw vertrek in een woning van uw broer die in Frankrijk verblijft en uw zus zorgde vanuit België voor leefgeld. Dat u nu niet meer in de leegstaande woning van uw broer zou terecht kunnen, is een loze bewering die u niet hard kan maken. (2) Bovendien kon uw zus hier in België een studio voor u huren en in uw levensonderhoud voorzien. Dan kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze daarvoor ook kan zorgen wanneer u in Marokko bent. (3) U hebt hoe dan ook een broer en een zus die in Marokko wonen, die minstens een minimaal opvangnet kunnen zijn voor u. U legt een attest neer waaruit blijkt dat u geen onroerend goed bezit in Marokko, maar dat was vóór 2016 evenmin het geval. U legt ook een attest neer dat u geen werk had in Marokko, maar dat wil niet zeggen dat u in de toekomst geen werk zou kunnen vinden in Marokko. (4) Volledigheidshalve werd u door het CGVS omstandig gevraagd naar eventuele andere redenen van vertrek in 2016 of enige andere vrees bij terugkeer, waarop u duidelijk aangaf dat er geen andere redenen waren. Hieruit kan worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Vervolgens moet het CGVS vaststellen dat de laattijdigheid de ernst van uw verzoek tot internationale bescherming danig aantast. U hebt in 2016 al Marokko al verlaten, maar pas nu, met het zicht op een eventuele terughrijving naar Marokko, dient u een verzoek in, zonder dat er evenwel in de periode van 2019 nieuwe elementen zouden zijn in uw specifieke situatie.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko. U stelt immers nooit andere problemen in Marokko te hebben gehad met uw autoriteiten en ook nergens blijkt dat u politiek actief zou zijn geweest.

U kreeg in 2016 ook een paspoort waarmee u legaal het land kon verlaten én u hebt nadien op verschillende wijzen contact gehad met instellingen van de Marokkaanse overheid (zie documenten) waaruit blijkt dat u geenszins enige vrees moet koesteren ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten.

U brengt ook geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

*U legde verschillende **documenten** neer ter staving van uw verzoek, maar geen van deze stukken doet enige afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.*

*Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat u aanhaalt **medische problemen** te kennen. U dient zich daarvoor echter tot de daartoe voorziene procedures te richten.*

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster put een eerste middel uit de "Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht".

Verzoekster stelt: "Verzoekster is vertrokken uit Marokko omwille van de onhoudbare onmenselijke behandeling. Er is niemand die voor haar kan zorgen in haar land van herkomst en ze leefde er in erbarmelijke omstandigheden. Ze heeft dus wel degelijk een reëel risico op lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Marokko."

Verzoekster verwijst naar artikel 3 van het EVRM, artikel 10 van het EG Verdrag, het zorgvuldigheidsbeginsel, de wettelijke principes inzake de bewijslast en de definitie van de subsidiaire beschermingsstatus.

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, "<http://curia.europa.eu>").

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.3. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze Marokko verliet omwille van de onhoudbare onmenselijke behandeling, dat er niemand voor haar kan zorgen in haar land van herkomst en dat ze leefde er in erbarmelijke omstandigheden.

Deze aangevoerde elementen kunnen niet aanzien worden als een nuttige weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat (i) verzoekster tot 2016 altijd in Marokko kon wonen: ze verbleef de laatste jaren voor haar vertrek in een woning van haar broer die in Frankrijk verblijft en haar zus zorgde vanuit België voor leefgeld zodat ze niet kan staven dat ze niet meer de voormelde woning kan bewonen; (ii) verzoeksters zus in België een studio voor haar huurde en in haar levensonderhoud voorzag, bijgevolg kan verzoeksters zus ook voor verzoekster zorgen wanneer ze in Marokko verblijft; (iii) verzoekster heeft nog een broer en een zus die in Marokko wonen, zodat ze een opvangnet heeft; (iv) het attest waaruit blijkt dat zij geen onroerend goed bezit in Marokko wordt verworpen omdat ze vóór 2016 evenmin een onroerend goed had; (v) uit het attest dat ze geen werk had in Marokko kan niet worden afgeleid dat ze in de toekomst geen werk zou kunnen vinden in Marokko; (vi) de laattijdigheid van het verzoek tot internationale bescherming de ernst ervan danig aantast aangezien zij Marokko in 2016 al verlaten had maar slechts, met het zicht op een eventuele terughrijving naar Marokko, een verzoek heeft ingediend zonder dat er wijzigingen waren inzake haar situatie.

Voormelde vaststellingen worden niet weerlegd, vinden steun in het dossier en zijn terecht en pertinent. Bijgevolg worden ze door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Inzake de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) blijkt dat ze omwille van de voorgaande vaststellingen niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoekster heeft nooit problemen in Marokko gehad met de autoriteiten en was niet politiek actief. Ze verkreeg in 2016 ook een paspoort waarmee ze legaal het land kon verlaten en ze heeft nadien nog contact gehad met de Marokkaanse overheid, waaruit blijkt dat ze geenszins enige vrees moet koesteren ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten.

Evenmin voert verzoekster elementen aan waaruit zou blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS